

af personer, der tager midlertidigt ophold i Grønland, henvises i øvrigt til de udførlige bemærkninger i forslaget til ændring af ligningsloven, jfr. ovenfor. For så vidt angår spørgsmålet om, hvilken kommune der skal være berettiget til kommuneskatten under de pågældendes grønlandsophold, har man fundet det naturligt at lade skatten tilfalde den kommune, hvortil de pågældende ved deres udrejse var pligtige at svare opholdskommuneskat, idet de jo normalt må antages at have et vist tilhørsforhold til denne kommune. Såfremt de ikke svarer kommuneskat ved udrejsen, foreslås det af praktiske grunde at lade den kommune, i hvilken statsskatteansættelsen finder sted, få kommuneskatten under grønlandsopholdet.

Det foreslås endvidere, at der skal indrømmes henstand med opkrævningen af kommuneskatten, såfremt der ydes henstand med statsskatten som følge af, at det må anses for godtgjort, at opholdet i Grønland vil blive af en sådan varighed (2 år eller derover), at skattepligten ophører.

Til nr. 2-4.

Forinden beregning af kommuneskat foretages, nedsættes hver skatteydere skattepligtige indkomst — foruden med et eventuelt hustrufradrag efter de ved statsskattens beregning til enhver tid gældende regler — med et bundfradrag, personfradraget. Der findes for tiden 4 sæt personfradrag, nemlig 4.500 kr./2.500 kr., 4.000 kr./2.500 kr., 3.500 kr./2.000 kr. og 3.000 kr./2.000 kr., henholdsvis for forsørgere og for andre skatteydere. Af landets i alt 1.344 kommuner anvender 150 kommuner (de større byer, disses omegnskommuner samt større sognekommuner) *obligatorisk* det største fradrag på 4.500 kr./2.500 kr. De øvrige kommuner har valg-

frihed mellem dette fradrag og de øvrige 3 fradrag. 112 kommuner har valgt det største fradrag, 97 kommuner fradraget på 4.000 kr./2.500 kr., 126 kommuner fradraget på 3.500 kr./2.000 kr., medens de resterende 859 kommuner har valgt det laveste fradrag på 3.000 kr./2.000 kr.

Personfradragene har været uændret siden skatteåret 1961-62, hvorfor regeringen har fundet det rimeligt, at der nu foretages en vis regulering af disse skattefri bundfradrag. I forbindelse hermed foreslås antallet af personfradragssæt reduceret, idet der næppe kan antages at være noget større behov for fortsat at opretholde 4 sæt. Efter forslaget bliver der herefter 3 sæt personfradrag, nemlig 6.000 kr./3.000 kr., 5.000 kr./2.500 kr. og 4.000 kr./2.000 kr., således at de kommuner, for hvilke fradraget 4.500 kr./2.500 kr. nu er obligatorisk, fremtidig skal anvende fradraget 6.000 kr./3.000 kr., medens de øvrige kommuner vil kunne vælge mellem dette fradrag og de 2 øvrige fradrag.

Virkningen af, at en kommunes personfradrag forhøjes, vil — alt andet lige — være, at beskattings- eller udskrivningsprocenten må sættes op, idet summen af de indtægter, der beskattes (skalaindkomsterne), formindskes, således at man for at opnå det samme provenu må anvende en større procent. For de mindre indtægters vedkommende vil den skattelettelse, som følger af de reducerede skalaindkomster, overstige den skattestigning, der skyldes beskattings- eller udskrivningsprocentens forhøjelse, således at resultatet for disse indtægter bliver en nedsættelse af kommuneskatten, medens forholdet for indtægter, der ligger over en vis grænse, vil blive det omvendte, idet de foreslåede forhøjelser af personfradragene gennemgående dog kun vil medføre relativt beskedne skattestigninger.